

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

23 februarie 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,
Judecători – Țurcan Anatolie și Plămădeală Ghenadie,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Răileanu Petru în numele inculpatului Grosu Victor, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 iunie 2021, în cauza penală în privința lui

Grosu Victor xxxx

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 19.12.2016 – 16.04.2019;
Instanța de apel: 03.03.2020 – 02.06.2020;
Instanța de recurs: 07.08.2020 – 22.03.2021;
Instanța de apel: 26.04.2021 – 23.06.2021;
Instanța de recurs: 10.11.2021 – 23.02.2022.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriai Hîncești, sediul Central din 16 aprilie 2019, Grosu Victor fost recunoscut vinovat de comiterea faptei infracționale prevăzute de art.164 alin.(1) Cod penal și a fost absolvit de răspundere penală pentru fapta constatată, în legătură cu săvârșirea acesteia în stare de iresponsabilitate.

A fost aplicată în privința lui Grosu Victor măsura de constrângere cu caracter medical sub formă de internare într-o instituție psihiatrică cu supraveghere obișnuită.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat că Grosu Victor, la data de 08.05.2016, aproximativ la ora 10.20 min, depistându-l pe Barcar Gheorghe care păștea vitele pe pășunile sale din extravilanul satul Buțeni r-nul Hîncești la care ultimul nu a reacționat la observația dânsului de a părăsi terenul, cu scopul de a-și manifesta superioritatea și demnitatea ca proprietar al terenului nominalizat, cu amenințarea aplicării baionetei în formă semilună pe care o avea asupra sa, l-a legat la talia corpului cu un lanț din metal de bara de protecție spate a automobilului personal de model "VAZ 2121", iar întru a-l preveni de o eventuală evadare, l-a amenințat cu asmuțirea câinelui de rasă care la fel era legat de celălalt capăt al lanțului, până la venirea poliției, însă Barcar Gheorghe pe neobservate, prin telefon, la anunțat pe Bejenaru Sergiu despre cele întâmplate și la interval de 10 minute până la sosirea ultimului dânsul s-a aflat legat.

Acțiunile inculpatului Grosu Victor, au fost încadrate în baza art.164 alin.(1)

Cod penal, după indicii calificativi - răpirea unei persoane.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Răileanu Petru în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri de încetare a procesului penal în baza art.499 alin.(3) Cod de procedură penală, din motiv că participarea lui Grosu Victor la săvârșirea infracțiunii nu a fost dovedită.

În motivarea apelului a invocat că acțiunile lui Grosu Victor au fost îndreptate exclusiv la reținerea infractorului și nu de răpirea unei persoane, ceea ce i-a fost încredințat.

A mai menționat, că atât faptele prejudiciabile presupuse care au fost încredințate lui Grosu Victor nu sunt concrete, iar expertiza psihiatrică întocmită peste o perioadă îndelungată din cele petrecute se supune criticii, astfel până la întocmirea acesteia la Grosu Victor nu erau careva dereglări psihice.

A susținut apărarea că acuzații nu au fost prezentate careva probe directe, precum că Grosu Victor a comis fapta prejudiciabilă în cauză.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 02 iunie 2020, a fost respins apelul declarat, ca nefondat, cu menținerea sentinței atacate, fără modificări.

4.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a reținut că, analizând declarațiile martorilor Bejan Sergiu, Aman Gheorghe, Bunduchi Anatolie și Garam Victor, apreciindu-le, conform prevederilor art.101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor cu declarațiile părții vătămate Barcar Gheorghe și celelalte probe, pe care le-a analizat, a constatat că ele demonstrează cu certitudine vina inculpatului în comiterea răpirii părții vătămate Barcar Gheorghe și care combat și argumentele apărării înaintat precum, că acțiunile lui Grosu Victor în acest caz au fost îndreptate exclusiv la reținerea infractorului și nu în scopul răpirii unei persoane.

Instanța de apel a considerat că declarațiile lui Grosu Victor precum că, „*pe Barcaru Gheorghe nu l-a amenințat cu baioneta și nici cu lanțul nu l-a legat*”, nu corespund adevărului, fiind date în scopul de a se eschiva de la răspunderea penală pentru faptele comise, deoarece ele se combat de întreaga sistemă de probe analizate și apreciate prin prisma prevederilor art.101 Cod de procedură penală și care integral demonstrează vina inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

Privitor la faptul dacă inculpatul trebuie să fie pedepsit pentru fapta comisă, instanța de apel a reținut că, potrivit concluziilor raportului de expertiză judiciară cu nr. 657 din 21.02.2018, în urma efectuării expertizei psihiatrică-psihologice legale în condiții de ambulatoriu a cet. Grosu Victor s-a stabilit, că Grosu Victor, în trecut și în prezent suferă și suferă de maladie psihică cronică și evolutivă: xxxx. La momentul comiterii faptei din 08.05.2016, inculpatul Grosu Victor suferă de maladie psihică cronică și evolutivă: xxxx, stare care îl priva de capacitatea de prevedere și deliberare a acțiunilor sale, deci a acționat fără discernământ. În caz dacă va fi dovedit vinovat de către instanța de judecată, comisia de experți judiciari psihiatri au pledat ca Grosu Victor să fie recunoscut ”Iresponsabil” de fapta ce i se impută. Conform stării psihice, Grosu Victor în prezent suferă de maladie psihică cronică și evolutivă: xxxx, care se manifestă cu un conglomerat paranoid bine conturat, cu idei delirante îndreptate împotriva unor persoane concrete, tulburări de percepție, care-i modifică în sens patologic comportamentul, și îi creează un potențial infracțional iminent, deși aparent latent, în acest context, impunându-se imperios aplicarea măsurilor de siguranță cu

caracter medical, în sensul de a fi internat într-o instituție psihiatrică cu supraveghere obișnuită.

Instanța de apel a considerat că prima instanță corect a constatat, că la momentul comiterii faptei Grosu Victor conform stării psihice nu avea capacitatea de prevedere și deliberare a acțiunilor sale, fiind în imposibilitate să acționeze cu discernământ, stare de fapt confirmată prin concluziile raportului de expertiză judiciară cu nr. 657 din 21.02.2018, de aceea inculpatul Grosu Victor a fost absolvit de răspundere penală cu aplicarea în privința acestuia a măsurilor de constrângere cu caracter medical.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către avocatul Răileanu Petru în numele inculpatului, prin care a invocat prevederile art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea hotărârilor instanțelor inferioare, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri de încetarea a procesului penal în baza art.499 alin.(3) Cod de procedură penală, din motiv că participarea lui Grosu Victor la săvârșirea infracțiunii imputate nu a fost dovedită.

În dezvoltarea argumentelor recursului, apărarea a invocat aceleași argumente pe care le-a menționat în cererea de apel, descrise în pct.3 a prezentei decizii, indicând că la baza soluțiilor adoptate, instanțele ierarhic inferioare au dat o apreciere greșită probelor administrate, care nu dovedesc vinovăția lui Grosu Victor în comiterea infracțiunii.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 22 martie 2021, a fost admis recursul ordinar declarat, casată total decizia instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

6.1. Pentru a decide astfel, instanța de recurs ordinar a reținut că soluția instanței de apel de menținere a sentinței prin care, Grosu Victor a fost recunoscut vinovat de comiterea faptei infracționale prevăzute de art.164 alin.(1) Cod penal, absolvit de răspundere penală pentru fapta constatată, în legătură cu săvârșirea acesteia în stare de iresponsabilitate și aplicată măsura de constrângere cu caracter medical sub formă de internare într-o instituție psihiatrică cu supraveghere obișnuită, este contrară prevederilor art.499 alin.(1) Cod de procedură penală.

În continuare, instanța de recurs a menționat că conform prevederilor art.499 alin.(1) Cod de procedură penală, potrivit căroră, dacă consideră dovedit faptul că persoana în cauză a săvârșit o faptă prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, în stare de iresponsabilitate, instanța de judecată adoptă, conform art.23 Cod penal, fie o sentință de absolvire a acestei persoane de pedeapsă sau, după caz, de răspundere penală, fie de liberare de pedeapsă și de aplicare față de ea a unor măsuri de constrângere cu caracter medical, indicând care anume din ele trebuie aplicată, sau o sentință de încetare a procesului și de neaplicare a unor astfel de măsuri în cazurile când, prin caracterul faptei săvârșite și starea sănătății sale, persoana nu prezintă pericol pentru societate și nu are nevoie de tratament forțat. În astfel de cazuri, instanța anunță despre bolnav organele de ocrotire a sănătății.

Potrivit art.23 alin.(1) Cod penal, nu este pasibilă de răspundere penală persoana care, în timpul săvârșirii unei fapte prejudiciabile, se afla în stare de iresponsabilitate. Față de o asemenea persoană, în baza hotărârii instanței de judecată, pot fi aplicate măsuri de constrângere cu caracter medical, prevăzute de prezentul cod

Conform art.99 Cod penal, persoanelor care au săvârșit fapte prevăzute de legea penală în stare de iresponsabilitate instanța de judecată poate să le aplice următoarele

măsuri de constrângere cu caracter medical, care se îmfăptuiesc de către instituțiile curative ale organelor de ocrotire a sănătății: a) internarea într-o instituție psihiatrică cu supraveghere obișnuită.

În continuare, instanța de recurs a menționat că prima instanță a constatat că Grosu Victor a comis o faptă prejudiciabilă fiind în stare de iresponsabilitate – circumstanțe de fapt și de drept proprii unei sentințe de aplicare a unor măsuri de constrângere cu caracter medical (art.499 Cod de procedură penală), însă ulterior în dispozitiv a stipulat că, „ Grosu Victor se recunoaște vinovat de comiterea faptei infracționale prevăzute de art.164 alin.(1) Cod Penal, ...”- circumstanțe de fapt și de drept proprii unei sentințe de condamnare.

În altă ordine de idei, instanța de recurs a precizat că instanța de apel, nu a respectat prescripțiile de drept nominalizate mai sus, deoarece, potrivit descriptivului și dispozitivului deciziei contestate (pct. 4. din decizie), nu a reacționat în modul prevăzut de lege asupra erorilor de drept comise de prima instanță, nominalizate mai sus, eronat menținând sentința primei instanțe prin care Grosu Victor a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.164 alin.(1) Cod penal. Eronat a fost indicat și în partea introductivă a deciziei precum că, Grosu Victor este învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art.art.27, 187 alin.(2) lit. e), f) Cod penal.

Instanța de recurs a menționat că pe de o parte instanțele inferioare constată că Grosu Victor a comis o faptă prejudiciabilă prevăzute de art.164 alin.(1) Cod penal - în stare de iresponsabilitate, iar pe e altă parte se purced la recunoașterea vinovăției lui Grosu Victor de comiterea faptei infracționale prevăzute de art.164 alin.(1) Cod penal, contrar dispozițiilor art.499 alin.(1) Cod de procedură penală.

În contextul dat, instanța de recurs a ajuns la concluzia că decizia instanței de apel urmează a fi casată, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 iunie 2021, a fost admis din alte motive apelul declarat, casată sentința, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care se consideră că Grosu Victor a comis infracțiunea prevăzută de art.164 alin.(1) Cod penal, în stare de iresponsabilitate, fiind absolvit de răspundere penală în baza art.23 Cod penal, aplicându-i-se măsura de constrângere cu caracter medical și dispusă internarea la tratament prin constrângere într-o instituție psihiatrică cu supraveghere obișnuită.

7.1. În motivarea soluției pronunțate instanța de apel a indicat, că prima instanță în partea descriptivă a sentinței a constatat că fapta prejudiciabilă a fost săvârșită de către inculpatul Grosu Victor, care se afla în stare de iresponsabilitate – circumstanțe de fapt și de drept proprii unei sentințe de absolvire de răspundere penală, cu aplicarea unor măsuri de constrângere cu caracter medical (art.23 Cod penal, art.499 Cod de procedură penală), însă în partea dispozitivă, prima instanță, l-a recunoscut vinovat pe inculpatul Grosu Victor de comiterea infracțiunii prevăzute de art.164 alin.(1) Cod penal – soluție proprie unei sentințe de condamnare (art. art.389, 395 Cod de procedură penală).

Instanța de apel a reținut, că în situația descrisă, prima instanță urma să adopte o sentință de absolvire a inculpatului de răspundere penală și de aplicare față de el a măsurii de constrângere cu caracter medical, ca urmare a faptului că, a constatat că, inculpatul Grosu Victor a săvârșit fapta prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, în stare de iresponsabilitate în conformitate cu prevederile art.499 alin.(1) Cod de procedură penală.

Astfel, instanța de apel a constatat că, inculpatul Grosu Victor la data de 08.05.2016, la orele 10:20, depistându-l pe Barcar Gheorghe care păștea vitele pe pășunile sale din extravilanul s. Buțeni, r-nul Hîncești la care ultimul nu a reacționat la observația dânsului de a părăsi terenul, cu scopul de a-și manifesta superioritatea și demnitatea ca proprietar al terenului nominalizat, cu amenințarea aplicării baionetei în formă semilună pe care o avea asupra sa, l-a legat la talia corpului cu un lanț din metal de bara de protecție spate a automobilului personal de model „VAZ 2121”, iar întru a-l preveni de o eventuală evadare, l-a amenințat cu asmuțirea câinelui de rasă care la fel era legat de celălalt capăt al lanțului, până la venirea poliției, însă Barcar Gheorghe pe neobservate, prin telefon, l-a anunțat pe Bejenaru Sergiu despre cele întâmplate și la interval de 10 minute, până la sosirea ultimului, dânsul s-a aflat legat.

Instanța de apel a stabilit, că vinovăția inculpatului în comiterea faptei prejudiciabile incriminate este confirmată prin totalitatea probelor administrate și cercetate în ședința de judecată, și anume: declarațiile părții vătămate Barcar Gheorghe, declarațiile martorilor Bejan Sergiu, Aman Gheorghe, Bunduchi Anatolie, Garam Victor, precum și din probele scrise ale cauzei penale, verificate și în ședința instanței de apel suplimentar, care sunt: procesul-verbal de consemnare a plângerii părții vătămate Barcar Gheorghe din 08.05.2016 (f.d.14, vol. I), procesul-verbal de cercetare la fața locului din 08.05.2016 (f.d.15-19, vol. I), procesul-verbal de examinare a obiectului din 16.11.2016 (f.d.20, vol. I), procesul-verbal de confruntare din 27.06.2016 (f.d.35-36, vol. I), copii acte privind confirmarea dreptului de proprietate asupra bunurilor imobile de către Grosu Victor (contract de donație, contracte de vânzare-cumpărare a bunurilor imobile, titluri de autentificare a dreptului deținătorilor de teren, extrase din Registrul Bunurilor imobile deținute de OTC (f.d.37-48, vol. I).

Instanța de apel a considerat că probele respective administrate în cauză, apreciate în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, dovedesc faptul că prin acțiunile sale inculpatul Grosu Victor a comis infracțiunea prevăzută la art.164 alin.(1) Cod penal, răpirea unei persoane.

Or, obiectul juridic al infracțiunii prevăzute la art.164 alin.(1) Cod penal îl formează relațiile sociale cu privire la libertatea fizică a persoanei. Prin „libertatea fizică” se înțelege posibilitatea fizică a persoanei de a se mișca, de a circula și de a activa după voința proprie, în limitele stabilite de normele juridice.

Totodată, în acțiunile inculpatului Grosu Victor au fost reținute și elementele laturii obiective ale faptei prejudiciabile incriminate și anume, inculpatul a legat partea vătămată cu un lanț de mașină și l-a ținut cu forța un interval de timp.

Elementul constitutiv al faptei prejudiciabile, latura subiectivă, la caz, lipsește.

Instanța de apel a reținut că prin raportul de expertiză judiciară nr. 657 din 21.02.2018 se atestă că, în urma efectuării expertizei psihiatrică-psihologică-legală în condiții de ambulatoriu a cet. Grosu Victor s-a stabilit că Grosu Victor, în trecut și în prezent suferă și suferă de maladie psihică cronică și evolutivă: xxxx. La momentul comiterii faptei din 08.05.2016, inculpatul Grosu Victor Grigore suferă de maladie psihică cronică și evolutivă: xxxx stare care îl priva de capacitatea de prevedere și deliberare a acțiunilor sale, deci a acționat fără discernământ. În caz dacă va fi dovedit vinovat de către instanța de judecată, comisia de experți judiciari psihiatri pledează ca Grosu Victor Grigore să fie recunoscut „Iresponsabil” de fapta ce i se impută. Conform stării psihice, Grosu Victor în prezent suferă de maladie psihică cronică și evolutivă: xxxx, care se manifestă cu un conglomerat paranoid bine conturat, cu idei delirante

îndreptate împotriva unor persoane concrete, tulburări de percepție, care-i modifică în sens patologic comportamentul și îi creează un potențial infracțional iminent, deși aparent latent, în acest context, impunându-se imperios aplicarea măsurilor de siguranță cu caracter medical, în sensul de a fi internat într-o instituție psihiatrică cu supraveghere obișnuită (f.d.180-185, vol. I).

Cu referire la argumentele apărării referitor la faptul de a pronunța o sentință de încetare a procesului penal în baza art.499 alin.(3) Cod de procedură penală, din motiv că, participarea lui Grosu Victor la săvârșirea faptei prejudiciabile nu a fost dovedită, instanța de apel a apreciat ca fiind nefondate, deoarece prin justificarea elementelor de fapt expuse supra, au fost probate toate aspectele importante pentru stabilirea faptelor și încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, iar mijloacele de probă cercetate au un conținut probant suficient la caz, pe măsură să înlăture toate dubiile privind vinovăția inculpatului.

În opinia instanței de apel, sunt neîntemeiate argumentele părții apărării referitor la faptul că acțiunile lui Grosu Victor au fost îndreptate exclusiv la reținerea infractorului și nu în scopul răpirii unei persoane făcând referire la prevederile art.36 Cod penal și art.168 Cod de procedură penală, deoarece reieșind din definiția legală a legitimei apărări, reglementată la art.36 alin.(2) Cod penal rezultă că, este în stare de legitimă apărare persoana care săvârșește fapta pentru a respinge un atac direct, imediat, material și real, îndreptat împotriva sa și care pune în pericol grav persoana sau drepturile celui atacat or, după cum s-a constatat, inculpatul Grosu Victor, nu s-a aflat în stare de legitimă apărare, deoarece Grosu Victor, l-a depistat pe Barcar Gheorghe care păștea vitele pe pășunile sale din extravilanul din satul Buțeni, raionul Hîncești la care ultimul nu a reacționat la observația dânsului de a părăsi terenul, cu scopul de a-și manifesta superioritatea și demnitatea ca proprietar al terenului nominalizat l-a amenințat cu aplicarea baionetei în formă semilună pe care o avea asupra sa, l-a legat la talia corpului cu un lanț din metal de bara de protecție spate a automobilului personal de model „Vaz 2121”, iar întru a-l preveni de o eventuală evadare, l-a amenințat cu asmuțirea câinelui de rasă care la fel era legat de celălalt capăt al lanțului, până la venirea poliției.

Astfel, instanța de apel a conchis, că inculpatul Grosu Victor nu a săvârșit aceste acțiuni pentru a respinge un atac direct, imediat, material și real, îndreptat împotriva sa și care pune în pericol grav persoana sau drepturile sale.

În acest sens, instanța de apel a stabilit că inculpatul Grosu Victor nu avea nici un drept legal să-l amenințe cu aplicarea baionetei, să-l lege cu lanțul din metal de bara de protecție spate a automobilului și nici să-l amenințe cu asmuțirea câinelui pe Barcar Gheorghe, or, după cum s-a constatat partea vătămată nu a fost prinsă asupra faptului săvârșirii unei infracțiuni și nici nu s-a constatat că, Barcar Gheorghe a încercat să se ascundă ori să fugă imediat după săvârșirea unei infracțiuni.

Cu referire la argumentele apărării precum că, faptele prejudiciabile presupuse care au fost înscrinate lui Grosu Victor sunt unele ne concrete, iar expertiza psihiatrică întocmită peste o perioadă îndelungată din cele petrecute se supune criticii, iar până la întocmirea acesteia la Grosu Victor nu erau careva dereglări psihice, instanța de apel a apreciat ca fiind nefondate, or, în cadrul instanței de apel nu a solicitat efectuarea unei expertize judiciare repetate de către o altă comisie de experți, ceea ce presupune că partea apărării, în mod tacit a fost de acord cu concluziile experților judiciari.

Astfel, instanța de apel, ținând cont de prevederile art.499 Cod de procedură

penală, având în vedere ca fiind constatat faptul că, Grosu Victor a comis fapta prejudiciabilă prevăzută de art.164 alin.(1) Cod penal în stare de iresponsabilitate, instanța de apel a considerat necesar de a-l absolvi pe Grosu Victor de răspundere penală și de a aplica față de acesta măsura de constrângere cu caracter medical sub formă de internarea într-o instituție psihiatrică cu supraveghere obișnuită.

8. Avocatul Răileanu Petru în numele inculpatului, în temeiul art.427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală, contestă hotărârile instanțelor de fond cu recurs ordinar, solicită casarea acestora, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri de încetarea a procesului penal în baza art.499 alin.(3) Cod de procedură penală, din motiv că participarea lui Grosu Victor la săvârșirea infracțiunii nu a fost dovedită.

În argumentarea recursului, apărarea a invocat aceleași argumente pe care le-a menționat în cererea de apel, descrise în pct.3 a prezentei decizii, indicând că la baza soluțiilor adoptate, instanțele ierarhic inferioare au dat o apreciere greșită probelor administrate, care nu dovedesc vinovăția lui Grosu Victor în comiterea infracțiunii.

9. Procurorul a prezentat referință pe marginea recursului depus de partea apărării, și a pledat pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind declarat peste termen.

10. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.2) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este declarat peste termen.

În conformitate cu prevederile art.422 Cod de procedură penală, termenul de recurs este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.

Analizând materialele cauzei, Colegiul penal constată, că conform procesului-verbal al ședinței de judecată din 23 iunie 2021 (f.d.65-67, vol. II), a fost pronunțat dispozitivul deciziei instanței de apel în prezența avocatului Răileanu Petru, cu înștiințarea acestuia despre pronunțarea și primirea deciziei integrale, pentru data de 07 iulie 2021.

Reieșind din actele cauzei, rezultă că la data stabilită – 07 iulie 2021 avocatul Răileanu Petru, din motive necunoscute, nu s-a prezentat la pronunțarea deciziei motivate, însă, în adresa acestuia a fost expediată copia deciziei motivate, potrivit scrisorii anexate la materialele dosarului (f.d.81, vol. II).

Colegiul penal menționează că, potrivit prevederilor art.422 Cod de procedură penală, termenul de declarare a recursului împotriva deciziei instanței de apel, curge de la data pronunțării acesteia.

Așadar, în speță, termenul de declarare a recursului conform art.422 Cod de procedură penală, a început să curgă din 07 iulie 2021, iar ultima zi pentru declararea recursului fiind 09 august 2021, pe când recursul ordinar declarat de avocatul Răileanu Petru a fost depus la 27 septembrie 2021, prin urmare, cu omiterea termenului de 30 de zile stabilit de lege.

În astfel de circumstanțe, rezultă că recursul declarat de avocatul Răileanu Petru, urmează a fi respins ca inadmisibil, deoarece este depus peste termen.

Colegiul penal menționează, că termenul de recurs este absolut și are caracter imperativ, în sensul că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac, iar recursul declarat după expirarea termenului se va respinge ca inadmisibil fiind

tardiv, deoarece legea procesual-penală ce reglementează procedura examinării recursului ordinar, nu prevede posibilitatea de repunere în termen a recursului.

Mai mult, Colegiul penal notează că, o astfel de soluție este compatibilă cu respectarea garanțiilor unui proces echitabil, în sensul art.6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, având în vedere că prelungirea nejustificată a termenului pentru exercitarea apelului/recursului ar împiedica rămânerea irevocabilă, ca urmare a expirării termenului de atac, a hotărârii judecătorești emise în instanța de fond și ar leza, în acest mod, principiul securității raporturilor juridice.

În hotărârea CtEDO pronunțată în cauza *Ponomariov vs Ucraina* (03 aprilie 2008) Curtea Europeană a notat că, deși în speță nu era vorba despre desființarea unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile în urma admiterii unei căi extraordinare de atac în lumina unor circumstanțe noi descoperite, ci de redeschiderea unui proces prin repunerea în termenul de introducere a unei căi ordinare de atac, totuși, reînnoirea acestui termen pentru motive neconvingătoare, reprezintă o decizie care ar putea înfrânge principiul securității raporturilor juridice într-un mod similar cu o cale extraordinară de atac.

Colegiul penal reține și jurisprudența CtEDO în hotărârea pronunțată în cauza *Bodiu vs. Republica Moldova* din 18 iunie 2019 (cererea nr. 7516/10), în care Curtea a statuat că admiterea cererii de recurs după o perioadă de timp considerabilă și în absența oricărei explicații plauzibile cu privire la motivul pentru care partea s-a aflat în imposibilitate de a se adresa mai devreme, s-a soldat cu ignorarea unui întreg proces judiciar, și în consecință s-a constatat încălcarea principiului securității raporturilor juridice și a dreptului la un proces echitabil garantat de art.6§1 CEDO.

11. În temeiul art.432 alin.(2) pct.2) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Răileanu Petru în numele inculpatului Grosu Victor, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 iunie 2021, în cauza penală în privința lui *Grosu Victor xxxx*, ca fiind declarat peste termen.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 23 februarie 2022.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Plămădeală Ghenadie